

(המשך מעמוד 12)

סימן מובהק של ההליך שיחרור-האשה, שקיבל תפנית משמעותית בעשור האחרון. ההרכב האישי של חברות המערכת ו- המוטיוציה שלהן לעסוק בעיתונאות דווקא, מעידים שרובן הגיעו אל העיתונות ממיקצועות ועיסוקים אחרים ולא מסגרת העיתונאות היתה עבורן יעד ויעוד, שאליו שאפו מנעוריהן. הצורך היכולת להתבטא בכתיבה עיתונאית כחלק ממציאת זהותן העצמית וידיעתן את עצמן, התגלו אצלן בשלב מאוחר יחסית.

שרית ישי, הבכירה והוותיקה שבין חברות המערכת, הגיעה אל העיתונות מעורלם התיאטרון. כמה גם אוריאלה וייט, המנסה עתה לשלב את שני העולמות, להופיע על בימת התיאטרון ומול מצלמות הקולנוע בצד הכתיבה העיתונאית שלה. שתיים מהפנים החדשות במערכת, ה- צלמת גילה רזין והכתבת סטלה קורן, באו אל העיתונות, אחרי שפשוטו את מדיה-האחות הלבנים. גילה (28), ילידת הארץ, נשואה ואם לילד, היתה בעבר אחת בבית-החולים ביילינטון ושימשה גם כצלמת רפואית, לפני שהחליטה לעבור הסבה לצילום-עיתונאי. סטלה (30), ילידת עיראק, שעלתה בגיל שנתיים לארץ, עבדה במשך כשנתיים כדוילת באר-עג, אחר-כך הפכה אחת, שימשה כאחות צבאית רא-שית בבית-חולים שדה של צה"ל והו גם מיקצועה כסרן (מיל.) בצה"ל.

חניטה צנטנר קיבלה על עצמה לכתוב ולערוך את מדור האופנה של העולם הזה, אחרי שבמשך שנים רבות ניצבה בצד השני של המסלול, כאחת מדוגמניות-הצמרת של ישראל. אליאנורה ("אולי") גל, היתה מורת-דרך מוסמכת, סוכנת-נסיעות מוסמכת ובעלת מכון להשתלת-ציפורניים, לפני שמצאה את עצמה בעי-תונות.

עקרת-בית

כעיתונאית

סיפור בפני עצמו היא אילנה אלון, הכתבת לענייני חוק ומישפט של העולם הזה, שהיא עורכת-דין מוסמכת ומיש-פטנית, שהיתה מרצה למישפט פלילי ב-פקולטה למישפטים של אוניברסיטת תל-אביב, קודם שהגיעה אל הכתיבה העיתו-נאית בנושאים אלה. עליס טל, הכתבת לענייני אמנות, הגיעה אלינו אף היא מהעולם האקדמי, שבו בילתה שנים רבות כתלמידה, במשך שלוש שנים למדה היס-טוריה, אחר-כך למדה ציור במשך חמש שנים בבית-הספר הגבוה לציור בתל-אביב, הוסיפה וחבשה את ספסל הלימודים בחוג לתיאטרון וקולנוע באוניברסיטת תל-אביב עד שהחלה לעסוק בעיתונות.

רק בעלת המדור לא לגברית, אודטה דנין, המצטיינת בסיגנון כתיבה אישי מוב-הק, גילתה את העיתונאית שבה תוך כדי עיסוקיה כעקרת-בית. היא מהווה דוגמה מאלפת לכך כיצד ניתן לספר בצורה עי-תונאית מרתקת ומשעשעת גם על מלאי-כות ובעיות, הנחשבות "אפורות" מתחור-מה של עקרת-הבית.

שלוש אחרות ממחנה הנשים שבצוות העולם הזה, הן מה שמכונה בעגה המק-צועית, "עיתונאיות מלידה". מבקרת-הקול-נוע עדנה פיינר, המשתפת פעולה עם בעלה, דן פיינר, בעריכת מדור הקולנוע בהעולם הזה היא אחת הוותיקות שבעיתו-נאיות ישראל. תחיה אדר עבדה שנים רבות בדיעות אחרונות ובשבועון רפי-חבט חדש, לפני שנטשה זמנית את מיק-צוע העיתונות. במשך עשר השנים האחר-ונות שהתה בארצות-הברית, חזרה משם עם בעל ושני ילדים אל הארץ ואל אהבתה המיקצועית הראשונה.

יאירה יסמין, בתה של הפסנתרנית סניגה זלצמן, שהחלה אך לפני חודשים אחדים את עבודתה העיתונאית בהעולם הזה כ-כתבת מן המניין, הגשימה בכך שאישה רבת שנים שהיתה טבועה בה.

ואלה הן רק העיתונאיות שבמערכת, מילבדן שותפות נשים נוספות במלאכת עיצוב העיתון, עריכתו והפקתו, החל ב-עורכת-השיכחוב וכלה במגיהה, שלא להזכיר את מזכירות המערכת ועובדות האר-כיון.

יחד ממחישות כולן, לנו במערכת זו, שמהפכת-הנשים שעל חשיבותה הצביע אורי אבנרי בגיליון הקודם, היא לפחות לגבינו עובדה קיימת.

אלי תבור

הבנק שלי
 סינף ראשי, רח' אחד העם 15 ת"א
 טל' 7661

פתוח יותר שעות.

כתח' חשבון נוסף בבנק שנושאר פתוח
עד 14:00 בוציפות.
 (בימי ששי וסרבי ה' עד 12:00)

הבנק הבינלאומי הראשון

אנו נותנים לך יותר. זה נדאי לנו.

aroyo-barel